

Generální ředitel rozhlasu Mgr. Vlastimil Ježek mi decentně sdělil, že nemám pravdu. Klidně se mu omluvím, ale až v tom případě, když v radiu na Českém rozhlase přestanou pracovat lidé, kteří byli odsouzeni pro trestný čin v oblasti autorského práva či podle zákona na ochranu osobnosti a museli se za to omlouvat v médiích. To za první, za druhé, když ke konkursu do "ČRo" vůbec pustí zkušené moderátory, behužel signatáře Charty 77, když už do radia mluví šišlaví dědci s několika pravidelnými programy. Já si takové konstatační mohu dovolit, protože svou fysiognomií vypadám jako kdybych z oka vypadl, v dopise pana ředitele citovanému, Jiřímu Černému. V programu Naše-rno tam skoro ve všech případech morálně hodnotí druhé lidi. Mocných se zastává, nepohodlné kritizuje a ty kteří by mu mohli být konkurenční, znemožňuje. Tohle přece už nejsme nuceni si nechat líbit. I když lež vítězí na celé čáře.H.

ČESKÝ ROZHLAS

1 9 2 3 - 1 9 9 8

POSLUCHAČ - ŠTŮRAL

Politikův vězni zemřelí? ve vazbě./Dosud nepublikováno/

- B u r e š Augustin, nar. 28.7.1892, \$134,145 tr.z., embolie plicní tepny, zemřel 25.5.1961, Ilava.
- H a s i č k a Pavel, nar. 13.7.1895, \$134 tr.z., zemřel na infarkt srdce 26.12.1961, Ilava.
- S ý k o r a Josef, nar. 27.12.1903, ohrožení jednotného hospodář. plánu, infarkt 6.3.1960, Ilava.
- E b e r t Bohuslav, nar. 11.6.1891, ohrožení hospodářství, zemřel na zánět pchrudnice 6.2.1961, Ilava.
- B r n o v j a k Bohuslav, nar. 20.10.1900, velezrada, zemřel na krvácení do mozku 14.1.1962, Ilava.
- S e d l á č e k Jan, nar. 20.1.1884, \$134 tr.z., zemřel na nádor tlustého střeva 21.6.1962, Ilava.
- M o j ž i š Jindřich, nar. 10.7.1885, \$145,134 tr.z., zemřel na infarkt 18.4.1963, Ilava.

Pokračování

U v n i t ř ě í s l a :

1. Sidonie D ř d i n o v á: Slyšme i druhou stranu... Dokumenty o vyhnání Němců z českých zemí. Čas.Bud.
2. Vlastimil J e ž e k: Hvězdy hitparád, mikrofonů atd.
3. Vladimír Hajný: Dopis generálnímu řediteli ČRo.
4. Mgr.Vlastimil Ježek: Odpověď na dopis z 9. února 1998.
5. Vladimír Hajný: Signální svesek č. 14937 - O-StB Špk.

Předpokl.cena: 2,- Kč MIO 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 1 5 č í 1

Vydává: Vladimír Hajný Red.
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: +Julius A.Varga

Signální svazek vedený Okresní správou StB v Šumperku na mou osobu byl založen dne 26.4.1972 s krycím názvem "ORBITA", obsahoval původně 297 stran. Do dnešního dne jich zatím vyplulo podle sdělení Archivní služby MV jen 36. Domnívám se, že bude zajímavý pro čtenáře alespoň kousek administrativy StB. VH.

0-113 Šumperk
Součást - odbor - oddělení

Ing. Hajný Vladimír
jméno a příjmení
(název skupiny, objektu nebo trest. činu)

"ORBITA"
heslo - krycí jméno

Druh svazku	Číslo
ORBITA - svazek StB, St.	14937
Signální svazek	14937

Seznam operativních pracovníků, kteří se spolupracovníkem pracovali, nebo případ rozpracovávali

Poř. číslo	Název útvaru, funkce, hodnost, jméno, příjmení operativního pracovníka	Od	Do	Podpis operativního pracovníka
1	O-ŠtB Šumperk, kpt. Hajný	26.4.1972	6.2.1973	Pavel
2	O-ŠtB Šumperk, kpt. Hájek	29.4.74	15.4.74	Hájek
3	O-ŠtB Šumperk starší ml. kpt. Ocel Stanička	15.4.74	26.1.1976	Št. Ocel
4	O-ŠtB Šumperk ppor. Kopecký, kpt., referent	26.1.1976	26.2.1976	Kopecký
5				

Pořízeno podle zák. č. 140/1998

13. 11. 1998

Č.j.: ASU-14301/98
podpis: [Signature]

11 číslo

Fane generální řediteli Ježku,

^{PŘE]} tiskoval jsem v našem regionálním časopise Vaše články, neboť se mi zdály poctivé. Pyl jsem potěšen, když jste se stal generálním ředitelem Českého rozhlasu.

Když jsem opakovaně ve vysílání zaslechl hlas pána, kterého jste ve svých člancích vyličil jako bezcharakterní a bezskrupulózní osobnost, které "sotva kdy budete věřit", nevěřil jsem svým uším. Ale musel jsem jim uvěřit, stal jsem se totiž spolu s Vámi terčem posměchu svých čtenářů.

Přes to všechno jsem Vám nechtěl psát. Bál jsem se totiž, abych v důsledku svého zklamání nebyl třebaš příliš tvrdý. Minulý týden jsem však v programu Načerno zaznamenal jakoby obhajobu V. Havla. To již bylo příliš.

Dovolte, abych Vám sdělil, ne že Vám sotva kdy budu věřit, ale že Vám nevěřím a že také nevěřím rozhlasu. Nejsem rozhodně sám, měl byste slyšet ty ostatní. Jenom se tváříte, že Vám záleží na budoucnosti naší země. Ve skutečnosti ji rozvracíte zevnitř.

Jiří Černý a Panton se mají
Hvězdy hitparád,

veřejně omluvit za autorský podvod
mikrofonů a balkónů

Ing. Vladimír Hajný
Čs. armády 34, Šumperk 787 01

POSLUCHAČE OBEHĚNÝ
SVATOU TEPĚLIVOSTÍ

Jeho slověm budu díky tomuto soud
zřády. Jeho slověm budu díky tomuto soud
už sotva kdy věřit. VLASTIMIL JEŽEK

„Hudební publicista Jiří Černý, dříve předseda správní rady akciové společnosti Rock a pop, nyní stálý spolupracovník soukromé rozhlasové stanice Echo (ukončila činnost 31. 7. 1995 – pozn. aut.), oznamuje svým čtenářům, že před listopadem 1989 uveřejnil pouze pod svým jménem a se zmíněným názvem Hvězdy tehdejších hitparád – knihu, jejíž spoluautorkou je publicistka Miroslava Filipová, dříve Černá, a jejíž původní název byl Hvězdy světových mikrofonů II. Panton, s r. o., jako právní nástupce Pantonu – vydavatelství Českého hudebního fondu, který knihu Hvězdy tehdejších hitparád v roce 1989 vydal, se k tomuto oznámení připojuje a omlouvá se spoluautorce i čtenářům.“

Tímto rozsudkem (samozřejmě finanční vyrovnání ponechávám stranou) Městský soud v Praze devátého června roku 1995 definitivně ukončil šest let trvající soudní spor bývalých manželů Černých o autorství knihy Hvězdy tehdejších hitparád. Podle rozsudku, proti kterému již není odvolání přípustné, měli hudební publicista Jiří Černý a společnost Panton zveřejnit text s omluvou M. Filipové. Černé formou placeného inzerátu v týdeníku Nové knihy, v časopisu Melodie a na redakční stránce čtvrtletního vydání Mladé fronty Dnes. Ačkoliv od vydání rozsudku uplynulo půl roku, nezachytil jsem ve jmenovaných médiích ani zmínku. Trapné a smutné, napsal kdysi o tomto soudním sporu Klement Lukeš. Trapné a smutné...

Celý případ začal na podzim roku 1988. Tehdy bývalá novinářka, textačka ostravské skupiny Flamingo a signatářka Charty 77 – tou dobou uklízečka v invalidním důchodu – Miroslava Filipová náhodně zjistila, že tiskárna v Českém Těšíně tiskne knihu o populární hudbě, kterou přý

napsal publicista Jiří Černý. To Mirku zarazilo. Vzpomněla si totiž na společné autorské dílo někdejších manželů Černých Hvězdy světových mikrofonů II, které komunistický režim nedovolil vydat.

Šest měsíců se Filipová snaží o dohodu. Marně. Proč? Jiří Černý je přece známý a uznávaný publicista, i když úřady spíše trpěny než milovány, zatímco Filipová je pro předlistopadový režim žlovkem třetí kategorie: jako signatářka Charty 77 nemá u případného soudu mnoho šancí. Filipová je ale tvrdohlavá a s pomocí výborné advokátky JUDr. Peřinové podává na Jiřího Černého a vydavatelství Panton druhého května 1989 žalobu doplněnou o návrh na vydání předběžného opatření, kterým by se již vytištěná publikace s upraveným obsahem a pozměněným názvem (na Hvězdy tehdejších hitparád) zakázala prodávat až do soudního rozhodnutí o autorství. Soud skutečně předběžné opatření vydává; městský soud je však ještě před listopadem 1989, obratem ruší. JUDr. Ladislav Sránek rozhodnutí městského soudu zdůvodnil mimo jiné takto: Předběžným opatřením by bylo porušeno autorské právo J. Černého, „které ani sama žalobkyně nepopírá“...

Hvězdy světových mikrofonů II autorské dvojice Černých alias Hvězdy tehdejších hitparád Jiřího Černého jdou do prodeje. Černý inkasuje něco přes sto tisíc, soud o autorská práva pokračuje. Pak však přichází něco, s čím aktéři soudního sporu rozhodně nemohli počítat. Listopad 1989. Jiří Černý z balkónů skloube morálku ve všech pádech, Miroslava Filipová ho nevěřícně sleduje v televizi se sděrovým krunýřem kolem krku. Kdo si jí nejdříve vyhrýžoval zabitím, nestáhne-li žalobu, což neudělala, a kdosi jí krátce na to skutečně téměř zabil. Policie, útočníka

či útočníky nikdy nedopadla. „Již nikdy nebudeme žít!“, hlásá Černý na Václavském náměstí. Soudní spor je vzhledem ke špatnému zdravotnímu stavu Filipové odročen na neurčito. Až v květnu 1990 lékaři povolují Filipové účast v soudní síni. V soudním sporu nastává vleklé období svědků obhajoby s pozoruhodně špatnou pamětí.

Karel Kryl (jehož v tehdejší ČSRF obchodně zastupovali obhájci Jiřího Černého) manželé Černých v době vzniku sporné knihy osobně příliš dobře neznal, zato si vzpomněl, že archívními materiály prokazatelně společný hudební pořad manželů Černých Houpačka Československého rozhlasu konce šedesátých let se jmenoval Houpačka Jiřího Černého, se kterým neměla Filipová nic společného. Skutečnost, že do tohoto pořadu připravovala Filipová rozhovor – nímto jiné – s vycházející hvězdou Karlem Krylem, vysvětlit nedokázal. Ještě pozoruhodnějším typem ztráty paměti trpěl u soudu tehdejší šéfredaktor Melodie Tůma, který svou původní výpověď po konfrontaci se svým vlastním článkem z konce šedesátých let do protokolu odvolal, aby vybrusil z nebezpečí obvinění z křivého svědectví.

Tenký led obhajoby pomáhají prolomovat i články z dvacet let starých novin a časopisů, na které by u předlistopadového soudu pravděpodobně vůbec nedošlo. V roce 1969 Jiří Černý v rozhovoru s Rudolfem Křeslanem kupříkladu uvádí: „Všechny knížky jsme dělali spolu. Dělal se nám spolu dobře. Hodně jsme se jeden od druhého naučili. Teď píšeme dvoudílnou knihu Hvězdy světových mikrofonů. Ze všech našich knih je tahle po poslední nejpracnější. Přímou na ní děláme už dva roky, ale je neodmyslitelná od našeho katalogu zpěváků, na kterém děláme

podružnou. Soudy tohoto typu totiž nikdy nevyřeší morální stránku věci, neudělá z trpasličího obří Trpasly Černý pro knihu z konce šedesátých let udělal víc než Filipová (jeho původní tvzení o nulovém podílě své tehdejší manželky soud jasně vyvrátil) neměl se v roce 1989 obrátit k vlastním veřejným prohlášením z konce let šedesátých

už šest let.“ Tenký Jiří Černý uvedl do soudního protokolu o dvacet let později toto: „Já jsem psal knihy a žalobkyně vělla domácnost.“
Šest let se vlekloucí soudní spor skončil Příznačné je, že žalované strany s naplněným rozsudkem nespěchájí. Rozsudek sám však považují z obecného hlediska za vě

POSLUCHAČ INTELIGENTNÍ

Vážený pan
 ing. Vladimír H a j n ý
 Čs. armády 34
 787 01 ŠUMPERK

V Praze dne 9. února 1998
 čj.: GR - 98/98

Vážený pane ing. Hajný,

děkuji Vám za dopis z 30. ledna t.r. Mrzí mne, že spojujete dohromady dva, podle mého názoru těžko spojitelné, děje. Na tom, co jsem před časem o soudním sporu bývalých manželů Černých napsal, bych dnes nezměnil ani řádku. Necítím však oprávnění na základě osobního názoru Jiřímu Černému zakazovat vstup do Českého rozhlasu (nejenom proto, že zakazy nemám rád). Jeho externí působení má být ovšem v hudební publicistice, nikoli morálním "kádrováním" spoluobčanů. Na tento rozpor trvale upozorňuji jak šéfredaktora stanice Praha pana M. Bobka (a předtím pana L. Vacka), tak ředitele studia ČRo REGINA PRAHA pana M. Novotného.

Závěr, ke kterému jste v svém dopisu došel, mne opravdu mrzí. Ačkoli jej následujícím konstatováním asi nezměním, přesto Vám říkám: *nemáte pravdu.*

Zdraví Vás

Mgr. Vlastimil J e ž e k ,
 generální ředitel Českého rozhlasu

Na vědomí:

Mgr. Miroslav Bobek, šéfredaktor ČRo 2
 Michal Novotný, ředitel studia ČRo REGINA PRAHA

POSLUCHAČ ROZMARLENÝ

Vinohradská 12 · Praha 2 · 120 99
 Tel.: 02/24 09 41 11 · Fax: 02/24 22 22 23
 IČO: 45 24 50 53 · DIC: 002 · 45 24 50 53
 Bankovní spojení: Investiční a Poštovní
 banka · Číslo účtu: 102 645 · 424/5100

Vlnění

měsíčník pro zaměstnance a přátele
 Českého rozhlasu, ročník 3.

POSLUCHAČ VESELÝ

POSLUCHAČ VĚRNÝ

Naše posluchače pozoroval a nakreslil Marek Janáč

